

Pomer medzi nositeľom poistenia a zamestnávateľom dľa toho je rozhodne pomerom verejnoprávnym, lebo o pomere súradnosti nemôže byť reči.

Smluva, pri ktorej dohodou strán namiesto dispozitívneho právneho predpisu, upravujúceho určitý pomer a majúceho povahu verejného práva, nastúpiť má iná, prípustná úprava: je smluvou verejnoprávnou.

Podľa toho teda dohoda medzi nositeľom sociálneho poistenia a zamestnávateľom o platení príspevkov je smluvou verejného práva.

Toto stanovisko zaujal i najvyšší súd vo svojom rozhodnutí R IV 326/31 Úr. sb. 850, dľa ktorého: »verejnoprávny záväzok, akým je povinnosť platiť príspevky sociálneho poistenia, nestráca úmluvou uzavrenou medzi vymáhajúcim úradom (nositeľom poistenia) a stranou o ich platení povahy verejnoprávnej, ktorá zabraňuje jeho uplatneniu u riadnych súdov«.

ako aj najvyšší správny súd v rozhodnutí čís. 19.660/30, dľa ktorého »dohoda uzavrená medzi nositeľom poistenia a zamestnávateľom ako dvojstranný verejnoprávny akt nemôže byť ani jednou stranou odvolaný, ani zrušený«.

Riadne súdy preto nebudú kompetentné vôbec rozhodovať o platnosti alebo neplatnosti podobných dohôd, ale každú spornú otázku i v tomto prípade bude musieť riešiť jedine správny úrad.

Potom je už len jednoduchým dôsledkom toho, čo bolo vyššie uvedené, že súdy nebudú môcť rozhodovať ani o žalobách o vrátenie príspevkov ako o *condictio indebiti*, lebo predtým by musel súd rozhodovať o tom, či dohoda verejného práva je platná, či trvá pomer a záväzok verejnoprávny, či nie.

K tomu však dľa nášho rozboru nie je povolaný.

Dr. Juraj Szalai, okr. sudca:

Zákonodarná technika v našich zákonoch.

I.

V československom právnom poriadku máme medzi mnohými inými zaujímavý predpis, ktorého si málo právnikov všíma. Je to usnesenie vlády zo dňa 13. a 20. apríla 1923. t. zv. »Smernice pro jednotnou techniku legislatívni«. Tieto smernice boli vydané vládou na návrh ministerstva unifikácie a sú záväzné pre jednotlivé ministerstvá pri zostavovaní osnov zákonov a vládnych nariadení.

Keď preskúmame naše zákonodarstvo od r. 1923, s uspokojením môžeme konštatovať, že predpisy tejto inštrukcie boli ministerstvami až do dnes väčšinou dodržiavané.

Táto inštrukcia obsahuje však predpisy len ohľadne zovňajšej formy zákonných predpisov a aj v tomto smere len základné zásady, ktoré často absolutne nedostačujú, ako na pr. že pre ten istý pojem treba používať toho istého právnického termínu, ďalej ako majú byť osnovy rozdelené v hlavy, §§, ako majú byť citované staré predpisy uhorské, atď.

Prečo však nebola vydaná nejaká inštrukcia o vnútornej zákonodarnej technike? Odpoveď je krátka. Je síce pravda, že v právnej vede existuje a pestuje sa obor legislatívnej technológie (*nomopoietica*) a neškodilo by, keby naši zákonodarcovia trochu sa zahlbili do tejto disciplíny. (Pod slovom »zákonodarca« myslím ovšem nie formálneho zákonodarcu — Národné zhromaždenie alebo vládu —, ale toho, v rukách ktorého spočíva ťažká a zodpovedná práca osnovania zákonov.)

Správna formulácia zákonných predpisov vyžaduje totiž určité osobné schopnosti, ktoré sú absolútne nepostradateľné a bez ktorých je marné každé štúdium legislatívnej techniky. (Ba naopak: niekedy človek má dojem, že naši zákonodarcovia až zbytočne často používajú určité, čiste technické pomôcky (umelé) ako sú na pr. fikcia, negatívny spôsob vyjadrovania, priamy poukaz na argumentum a contrario, praesumpcio, atď.).

Zákonnodarca, ktorý chce byť skutočne zručným »technikom« svojho oboru musí vykazovať určité vlastnosti, z ktorých sú najdôležitejšie:

1. absolútna znalosť platných predpisov,
2. znalosť materie, ktorú práve spracuje,
3. dostatočná prax, hlavne k rozpoznaní, ako sa uplatňuje litera zákona v právnom živote,
4. dostatočná schopnosť štylizácia,
5. ostrá logika a
6. dôkladnosť.

Nechceme vo všeobecnosti upierať našim zákonnodarcam, že majú tieto vlastnosti.

Máme však nápadne mnoho takých zákonných predpisov, ktoré akoby naznačovali, že osnovatel snáď nebol plne vybavený týmito vlastnosťami alebo — čo je ešte horšie — nevenoval dostatočnú námahu svojej práci.

Ak prelistuje praktický právnik niektoré ročníky »Souboru predpisů, zasahujících do oboru ministerstva spravedlnosti, vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení«, teda chronologickú sbierku t. zv. justičných zákonov, až s úžasom musí zistiť, koľko je takých zákonov, ktorých intencia bola čo najlepšia a ktoré pre určité nedopatrenia, nedostatky alebo nesprávnu formuláciu staly sa zrovna strašidlom právnej praxe.

V tomto smere snád postačí, keď pripomeniem nešťastnú exekučnú novelu, novely k civilnému súdnému poriadku, výpovedný a sťahovací poriadok, atď.

(Pri tom musím sa brániť proti eventuálnej insinuuácii, že podceňujem vôbec prácu našich zákonnodarcov. Čsl. zákonnodarstvo má niektoré predpisy, ktoré sú priamo majstrovským dielom legislatívnej techniky. Poukážem len na pr. na zmenkový zákon, alebo na zákon o ochrane cti. Účelom tohoto článku neni však oceňovanie týchto zákonov, lebo chce poukázať práve na niektoré typické nedostatky, ktoré sa často opakujú v niektorých našich zákonných predpisoch.)

II.

Máme jednu sériu zákonných predpisov, ktoré sa priamo hemžia týmito nedostatkami a sú školským príkladom toho, ako sa nemajú robiť zákony.

Analýza týchto predpisov je tým poučnejšia, lebo ide o postupnú úpravu tej istej matérie a môžeme pekne sledovať, ako sa páchajú určité chyby priamo sústavne.

To sú zákonné predpisy upravujúce t. zv. »roľnícke moratorium«: zákon č. 74/33, zák. č. 33/34 a vlád. nar. 250/35.

Tieto tri predpisy vykazujú temer všetky tieto chyby a nedostatky, ktoré pre mnohé zákony ostatných rokov staly sa typickými. Tieto predpisy upravujú dôležitú otázku zemedelského zadlženia, zasahujú hlboko do nášho národného hospodárstva, štatuuujú dôležité výnimky zo všeobecných zásad súkromného práva a zrušujú určité už nadobudnuté práva. Predpisy, ktoré sú tak nesmierne dôležité, mali by byť osnované so zvláštnou pečlivosťou a právom môžeme od nich požadovať absolútnu dôkladnosť aspoň po stránke technickej. Tieto tri predpisy však nevyhovujú ani minimálnym požiadavkám legislatívnej techniky.

a) Zákon číslo 74/33, platil na dobu od 9. mája 1933 až do 30. decembra 1933.

Podstatný obsah zákona je, že exekučné dražby proti zemedelcom po dobu účinnosti tohoto zákona nemohly byť vykonané. Celý zákon obsahuje len 4 paragrafy. Skúsenosti, ktoré mala prax s týmto zákonom, boly čo najhoršie. Už pri vybavovaní prvých prípadov zistili sudcovia, ktorí mali nevdačný úkol pracovať s týmto zákonom, že má také nedostatky, ktoré nemajú príkladu v zákonnej praxi. Vypočítavam tu aspoň tie najnápadnejšie vady a nedostatky, ktoré zamýšľaný účinok zákona činily skoro iluzorným.

1. Zákon neobsahoval vôbec definíciu pojmu »zemedeľca«. Podľa tehdajšej situácie hospodárskej (priznajme sa, že i politickej) bolo pravdepodobne, že zákon chcel pomôcť agraristom, totiž tým, ktorí sa zaoberajú s prvovýrobou. Zákon však neužíval jasný výraz a slovo »zemedelec« dá sa krútiť tak, ako sa práve komu chcelo. Následkom toho v tomto smere panovala absolútna neistota a nikto nevedel, či na pr. majiteľ lesa alebo vinice je zemedelcom alebo nie.

2. § 3 obsahuje výnimky a z týchto je najdôležitejšia, že ustanovenia zákona nevzťahuje sa na veci, ktoré nesúvisia s prevodzovaním zemedelského podniku. Zákon akoby úmyselne užíval nejasných výrazov. V praxi vo väčšine prípadov bolo sporné, čo to znamená »súvisí s prevodzovaním zemedelského podniku?«

U roľníkov mimo domáceho nábytku zabavujú sa zpravidla zemedelské plodiny a hlavne obilniny. Nevedelo sa vôbec, či výnimka vzťahuje sa na tieto obilniny alebo nie. Podľa jedného stanoviska áno, lebo sú produktami prevodzovania zemedelského podniku a tak »s týmito súvisia«. Nemožno však cele upierať oprávnenosť ani druhému výkladu, podľa ktorého s prevodzovaním podniku súvisí len to, čo je k ďalšiemu prevodzovaniu potrebné.

3. Snáď ešte väčšou chybou zákona bolo, že vôbec neupravil spôsob pokračovania.

§ 1 vyslovuje, že predaj nesmie byť vykonaný, to však nevyrieka, či to má súd zistiť z úradu alebo len na návrh a keď na návrh, dokedy má byť tento návrh podaný a akým spôsobom má byť zistené, že sú dané podmienky zákona?

4. Bolo snadné predvídať, že k súdom dojde celá spústa žiadostí dlžníkov, ktorí nie sú vôbec zemedelcami. Ako sa mohlo čeliť preťahovacím manévrom v týchto prípadoch? Či predaj mohol byť vykonaný aj pred právoplatnosťou zamietajúceho rozhodnutia alebo nie?

5. Zákonodarca úplne zabudol na to, čo bolo prvým nápadom každého praktika, že pre roľníkov celý zákon nemá žiadnej ceny, keď súčasne s odložením predaja neodloží sa aj vnútená správa zemedelských podnikov.

Predtým vnútená správa bola veľmi zriedkavá, lebo každý vie, že je skorej akýmsi zákonným vyderačským prostriedkom, než uspokojovacou možnosťou pre veriteľa. Z 10 vnútených správ 9 sa končí pasívnym vyúčtovaním a má za výsledok len majetkové zničenie dlžníka, bez toho, žeby veriteľ prišiel ku svojej pohľadávke.

Samozrejme je, že veritelia po 9. máji 1933 hŕfnie žiadali o zavedenie vnútenej správy na zemedelské podniky, aby takýmto spôsobom činili nátlak na dlžníkov.

To samé sa robilo aj s úschovou.

Mnoho veriteľov sa priamo mstilo na dlžníkovi zavedením úschovy a netreba ani dokazovať, že úschova pre dlžníka zpravidla znamená ešte väčšiu škodu, než predaj.

b) Keď preskúmame zákon č. 33/34, vidíme, že tento len čiastočne odstránil krikľavé nedostatky zákona č. 74/33.

1. § 9. cit. zák. už obsahuje definíciu pojmu »zemedelec«.

Najväčší nedostatok ovšem nebol touto definíciou odstránený. Po dľa tejto definície môžeme zistiť, kto je zemedelcom, keď je nám známy pojem »zemedelského podniku«. Je to však definícia čiste kvantitatívna a nie kvalitatívna, aká mala byť. Zákon totiž pojem zemedelského podniku zase nedefinuje a ustanovuje len to, že zemedelcami sú osoby, ktoré sa vôbec alebo predvažne vyživujú hospodárením na zemedelských pozemkoch.

Ohľadne pojmu zemedelského podniku ponecháva sudcu v stejnej neistote ako zákon č. 74/33.

2. § 3 odst. 3. doslovne prevzal nejasné a nepraktické ustanovenie § 3 zák. č. 74/33 ohľadne vecí vylúčených z ochrany.

3. Čo sa týče otázky, ako má súd pokračovať, zákon č. 33/34 už znamená určitý pokrok voči zákonu č. 74/33, lebo §§ 5 a 6 výslovné ustanovujú, že predaj môže byť odložený len na návrh dlžníka a upravuje pri tom postup súdu, menovite predpisuje určenie termínu k výsluchu strán.

Je tu však zase ten nedostatok, že ani tento zákon neobsahuje ustanovenia o znášaní útrat tohoto termínu.

4. Zákon zase neobsahuje ustanovenia ani o tom, či môže byť prevedený predaj aj bez vyčkrania pravoplatnosti zamietajúceho rozhodnutia alebo nie.

5. Podľa § 1 odst. b) odložia sa nielen predaje, ale aj vnútená správa zemedelského podniku.

Ohľadne vnútenej správy nastala teda náprava, ale na úschovu sa zase zabudlo.

6. V novom zákone však vyskytly sa ešte nové ďalšie nedostatky:

§ 3 obsahuje výnimky ohľadom pohľadávok, pre ktoré neplatia ustanovenia o odložení predaja a vnútenej správy.

Je všeobecne známo, že aspoň 15% exekúcií žiadajú sociálne poisťovacie ústavy. Keď zákonodarca ustanovil pod bod d) výnimku »poistných prémie« je priamo nesrozumiteľné, prečo sa nevyjadril jasne, či pod poistnými prímiami treba rozumieť aj poistné verejnoprávných sociálnych poisťovní.

Prémie v širšom slova smysle znamená totiž všetky opakujúce sa dávky, ktoré platí poistený buď sociálnej alebo súkromnej poisťovni. V užšom slova smysle však slovo prémia uživa sa len na poistné poistenia súkromného. O ktorú prémie ide v danom prípade? Či sú vylúčené z ustanovení zákona aj pohľadávky sociálne poisťovacích ústavov alebo len súkromných?

7. § 3 bod g) ustanovuje, že predpisy §§ 1 a 2 neplatia o vymáhaní smluvených pravidelných kapitálových splátok nepresahujúcich ročne 2% pôvodnej istiny, anuít a úrokov, pokiaľ sa tieto kapitálové splátky, anuity a úroky staly splatnými po 9. máji 1933.

V praxi tento bod zapríčinil snáď najviac nedorozumení. Nemožno totiž vôbec zistiť zo slov zákona, či sa prídavné meno »smluvených« vzťahuje len na slovo »kapitálové splátky« alebo aj na slová »anuity a úroky«. V praxi to znamenalo, že v 90%-och nebolo možno bezpečne zistiť, či dlžník má nárok na výhody zákona alebo nie. (Bankovné úroky, zmenečné úroky, obchodné úroky atď.) Vládne nariadenie číslo 259/34, ačkoľvek znova formulovalo bod g), nevneslo do tejto otázky svetla.

c) Vládne nariadenie číslo 250/35 už podrobne upravuje otázku zemedelských dlhov. Nie je mojím úmyslom rozprestierať sa na jednotlivé ustanovenia tohoto zákona.

Chcem len pokračovať na ceste, ktorú som nastúpil a ďalej zisťovať, pokiaľ neboli odstránené vôbec alebo len čiastočne horevedené vady a nedostatky.

V tomto smere prichádza v úvahu len časť I. a III.—IV. cit. vlád. nariadenia.

1. § 1 konečne podáva jasnú a úplnú definíciu pojmu zemedelca.

2. IV. časť už neobsahuje ustanovenia o tom, že určité veci sú vylúčené z ochrany.

3. Čo sa týče úpravy pokračovania, je naprosto nevyssvetliteľné, ako mohol zákonodarca zabudnúť na túto otázku pokiaľ sa týka opatrení v pokračovaní exekúciom a konkurzom (časť IV. cit. vlád. nar.)?

Praktické ustanovenie, že pred povolením odkladu má byť určený termín k výsluchu strán, je úplne vynechané. Niet už ustanovenia ani o tom, dokedy môže dlžník podať návrh na odloženie exekúcie, keď je už dražebný rok určený. Následkom toho môže sa stať aj to, že dlžník podá návrh v poslednom okamžiku pred dražbou.

4. § 27 konečne už vyslovuje, že odkladá sa »exekúcia« a nie ako predtým len predaj. Je samozrejme, že to zase není dost jasné, lebo je znova sporné, ktoré úkony musia byť preca prevedené a ktoré nie. Nemôže byť totiž pochybnosti, že na pr. vklad exekučného záložného práva musí byť povolený i prevedený. Naproti tomu je už sporné, či po podaní žiadosti o odklad môže byť prevedené zabavenie movitosti, vydaná zároveň pohľadávky atď. Náprava nastala len v tomto smere, že pri troche dobrej vôle môže sa zákon vykladať tak, že nielen vnútená správa ale aj úschova sú nepripustné.

6. § 17 vlád. nar. ešte viacej rozširuje výnimky, než zákon č. 33/34. Bije však priamo do očí, že otázku, či na poisťné prémie verejných poisťovní platia ustanovenia zákona, nie je riešená. Podľa bodu d) cit. § úlevy neplatia, ak ide o poisťné prémie súkromných poisťovní. Podľa znenia bodu d) — voči predošlému zneniu príslušnej časti zákona čís. 33/34 — vyzerá vec tak, že zákonodarca z výnimok chcel vylúčiť sociálne poisťovne, ale zase bod i) ustanovuje ako výnimku zo zákona všetky verejné dávky. Prémie sociálnych poisťovní sú bezpochybne »verejnými dávkami«. Keď zákonodarca vylúčil z úlev dlhy pochádzajúce z nedoplatku prémie sociálnych poisťovní s tým, že ustanovil všeobecne, že úlevy nevzťahujú sa na verejné dávky, prečo určil výslovne, že z úlev sú vylúčené len prémie súkromných poisťovní?

Na túto otázku niet odpovedi.

7. Či prídavné meno »smluvných« vztahuje sa len na kapitálové splátky alebo aj na anuity a úroky, to z § 17 bod g) zase nemožno zistiť. V tomto smere však na šťastie vypomôže nám § 14 odst. 2, z ktorého je už jasné následkom vsunutia vedľajšej vety, že slovo »smluvné« vztahuje sa len na kapitálové splátky.

Vládne nariadenie č. 250/35 upravuje celú otázku už na širokej základni a voči predošlým zákonom má o mnoho viac §§. Ale čím viac §§, tým viac nedostatkov.

Nechcem sa už ďalej šíriť o týchto novších chybách a nedostatkoch.

(Musím však tu poznamenať, že najväčší nedostatok javí sa už vlastne v základnom ustanovení vládneho nariadenia.

§ 13 ustanovuje totiž, že »zemedelec ako dlžník pohľadávky, ktorá sa proti nemu stala splatnou pred 1. januárom 1936, není z a v i a z a n ý platiteľ veriteľovi...«

Zákonodarca zrejme nepremýšľal dostatočne, že výraz »není zaviazaný platiteľ«, nie je dostatočný. V praxi už teraz sa vyskytujú pochybnosti a podávajú sa v tomto smere hromadné opravné prostriedky.

Sú tu totiž tri možnosti: 1. Dlžníka-zemedelca nemožno vôbec žalovať a žaloba, pokiaľ zneje na väčšie plnenie, než pripúšťa vlád. nariadenie, je predčasná. 2. Žalobe možno vyhovieť, ale len s dodatkom, že dlžník má plniť len podľa ustanovení vlád. nariadenia. 3. V civilnej pravote otázku odkladu vôbec nemožno vziať v úvahu a to patrí len na platenie, teda na eventuelné exekučné pokračovanie.

To je jeden z ďalších nedostatkov vlád. nariadenia. Môžem však smele tvrdiť, že v celom nariadení není skoro ani jedného §, ktorý by bol úplne jasný.)

III.

Pokusil som sa dokázať, že v zákone č. 74/33 byly určité nedostatky, a že neboly odstránené ani zákonom čís. 33/34 a ani vlád. nariadením čís. 250/35.

Pokiaľ nastala nejaká náprava, táto bola ihneď paralizovaná novými — ešte väčšími chybami.

Išlo o postupnú úpravu tej istej matérie: zákonodarca mal možnosť hojne sa poučiť na praktickej neupotrebitelnosti jedného zákona a zjednať nápravu pri osnovaní druhého. Neurobil to.

Táto skutočnosť budí dôvodné podozrenie, že zákonodarca asi nebol stoprocentne vybavený tými vlastnosťami, ktoré som označil ako ne-postrádateľné pri tvorení zákonných predpisov, alebo že presunul ujasnenie pojmov na súdy.

Poučenie z toho, že treba venovať väčšiu pozornosť vypracovaniu zákonov, lebo ako tento príklad ukazuje — a to potvrdí každý exekučný sudca — nesprávne osnovaný zákon môže zapríčiniť nesmierné škody a to nie len národnému hospodárstvu ale aj autorite súdov a celého štátu vôbec.

Cesta pomoci je dvoja:

1. Vypracovanie zákonov treba sveriť ľuďom, ktorí skutočne majú tieto vlastnosti, ktoré k legislatívnej práci sú nezbytné potrebné a dbať toho, aby osnova prešla rukami mnohých odborníkov a neprejednávala sa v komisiách len jaksi formálne.

2. Pred vydaním dôležitých predpisov treba vždy vyžiadať posudok jednotlivých praktických právnikov a ich korporácií (menovite advokátskej komory a všetkých súdov), hlavne súdov vyšších a najvyššieho súdu.

A konečne ešte niečo: Snáď už je najvyšší čas vzdať sa tej preca len trochu nepraktickej zásady starorakúskej:

»Warum sollen wir das einfach machen, wenn das auch kompliziert geht?«.

Dr. Th. Nussbaum, sen. prez. n. s. a Ján Soukup, radca n. s.:

Rozhodnutia najvyššieho súdu: trestné.

Ak použil súd pri vymeraní trestu za prestupok § 21 trz. o prest., nemôže uložiť trest na slobode (Zm III 621/34 zo dňa 12. VI. 1935).

Najvyšší súd vyniesol následkom opravného prostriedku generálnej prokuratúry, podaného pre zachovanie právnej jednotnosti dľa § 441 trp., rozsudok, ktorým vyslovil, že pravoplatným rozsudkom okresného súdu v H. zo dňa 4. februára 1932 bol porušený zákon v ustanoveniach § 21 trz. prest., v § 51 tr. nov. a v §§ 95, 96, 97 trz., ďalej v § 29 trz. prest. a v odst. 4. § 8 zák. zo dňa 21. marca 1929 č. 31; zároveň dľa posl. odst. § 442 trp. zrušil označený rozsudok okresného súdu v tej časti, v ktorej boli obžalovaní J. C. a J. M. na základe § 111 trz. pri upotrebení § 21 trz. prest. a §§ 95, 96, 97 trz. odsúdení každý na 14 dní ako na hlavný trest, bez udania druhu trestu, okrem toho na 600 a 100 Kč peňažitý trest, a v tej časti, ktorá vypovedala, že v prípade, že by peňažitý trest bol nevykonaliteľný, na základe § 22 trz. pr. sa má tento na 12 a 2 dňové nuzamčenie premeniť, a odsúdil obidvoch obžalovaných na základe § 111 trz. prest. a § 51 tr. nov. pri upotrebení § 21 trz. prest. a § 29 trz. prest., taktiež § 8 zák. č. 31/1929 každého na 700 Kč a 200 Kč peňažité tresty ako na hlavné tresty, okrem toho na 100 Kč peňažitý trest vedľajší. V prípade, že by uložené peňažité tresty boli nevykonaliteľné, majú sa premeniť na základe § 22 trz. prest. a odst. 4 § 8 zák. č. 31/1929 na trest uzamčenia v trvaní 14 dní; z dôvodov:

Dľa trestných spisov okresného súdu v H. boli žalovaní J. C. a J. M. rozsudkom tohoto súdu zo dňa 4. februára 1932 uznaní vinnými prestupkom proti bezpečnosti tela a zdravia dľa § 111 trz. pr. a prestupkom proti vlastníctvu dľa § 126 trz. pr. (v znení § 51 tr. nov.), ktoré tak spáchali, že dňa 16. decembra 1931 okolo 10. hodiny vstúpili v H. na tú časť nádražia, kde stoja nákladné vagony a kde je dľa predpisov železničných, slúžiacich k ochrane tela a zdravia, zakázané chodiť, a že pri tej istej príležitosti z vagonov odcudzili uhlie, tedy veci životnej potreby v cene pod 100 Kč.

Okresný súd preto odsúdil žalovaných J. C. a J. M. na základe § 111 trz. pr. pri upotrebení § 21 trz. pr. a §§ 95, 96, 97 trz., každého na 14 dní ako na hlavný trest bez udania druhu trestu, okrem toho na 600